

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ



Η Λένα Μαντά γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη, αλλά μέρες στην Ελλάδα σε πολύ μικρή ηλικία. Σπουδάσεις νηπιαγωγός, είχε για τρία χρόνια δικό της θέασο κουκλοθέατρου.

Διευθύντρια προγράμματος για δύο χρόνια σε ραδιοφωνικό σταθμό των βορείων προστίχων, η Λένα Μαντά αναδειχθήκε ως η No1 σύγχρονη.

Ελληνίδα σε αναγνωστήρια από το ΕΚΕΒΙ, βραβεύτηκε ως συγγραφέας της Χρονιάς το 2009 από γνωστό περιοδικό, με τη βιβλία της στην πρώτη σειρά των ευπωλήτων, διατηρώντας κάτι από το άγγιγμα του Μίδα σε κάθε συγγραφικό βήμα της. Θα μπορούσε δηλαδή και να χαρακτηριστεί ο απόλιτα

μητετέλερίστα Ελληνίδα συγγραφέας με τα μυθιστορήματά της «Θεανώ - Η λύκαινα της πόλης», «Βαλς με δώδεκα θεούς», «Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι» (οι πιωλίσεις του έχουν αγγίξει τα 200.000 αντίτυπα), «Η άλλη πλευρά του νομίσματος», «Έρωτας σαν βροχή», «Το τελευταία τσιγάρο», όλα από τις εκδόσεις «Ψυχογίος» να το αποδεικνύουν αυτό.

Το καινούργιο της μυθιστόρημα, «Χωρίς χειροκρότημα», βρίσκεται επίσης στην κορυφή των ευπωλήτων.

Aυτή δεν ήταν θάλασσα. Οχι έτσι όπως είχε συνηθίσει να τη βλέπει. Κάποιος ζωγράφος ξέπλουε τα πινέλα του και είχαν όλα χρώμα από πετράδια τουρκουάζ. Άλλως δεν μπορούσε να εξηγηθεί εκείνο το χρώμα που δεν άλλαζε και αναβούσες στα βάθη του. Εβγαίνει να στεγνώσεις και κοπούσες με περιέργεια αν το χρώμα έβαψε και το κορμό σου...

Είκαν κανονίσει μαζί εκείνες τις διακοπές στον Αγιό Νικότια στη Λευκάδα, αλλά τελικά ηρθε μόνη της σε μια παρόμοια στη σπηλιά, ένα πείσμα ν' αποδεξεί ότι δεν τελείωνε η ζωή επειδή εκείνος έψυγε. Ποιον κορόδευε εκτός από τον εαυτό της; Τέσσερα χρόνια πίστων, το σταθερό σημείο αναφοράς της, πευτώντας είχε το πρόσωπό του. Πριν ένα μήνα έπεσαν οι πτώλι τέλους πάνω σ' έναν ανόποιο καβγή που τη υπαγόρευε π... πώς την είχε πει; «Η μικροστική καταγωγή της». Το άλλο ίσονα της μπέρας της ίσως.

Ζούσαν μαζί τα τελευταία δύο χρόνια. Είκοσι τέσσερις μήνες, όσοι ακριβώς και οι μήνες που η καθημερινή συζήτηση με τους δικούς της ήταν ο γάμος και τα επικείριμα δεκάδες. Τα χρόνια που περνούσαν, ο κόσμος που μιλούσε πίσω από την πλάτη τους για την κόρη τους που «πιπτώθηκε», πιθανότα που το απαγόρευε. Και κείνη να τρέξει στο πηρολόγιο για βεβαϊωθεί ότι το έτος ήταν το 2011 και όχι το 1900. Και μετά να κοιτάζει σαν καθίεν την ταπετσάτη της και να προσθαψαρεί για να υπολογίσει την πλικάτα που διήλωνε καθημερινά πολλές είχε αγγίξει τα τριάντα και ν' αναρωτιέται γιατί οι γονείς της έψαχναν ράρια να την τοποθετήσουν. Το απότελεσμα ήταν πάντα το ίδιο: Ενοχές και αγωνία. Ένοχές που γέμιζε τους δικούς της πίκρα. Αγωνία για το πώς να το πει σ' εκείνον. Και εκείνη; Τι ήθελε άραγε; Το οράμα του άσπρου νυφικού, ήταν στα διάκι της άνευ; Μία οικογένεια, ροδαλά μωρά ήταν στα «θέλω» της;

Ηρθαν και ενώθηκαν όλα εκείνο το βράδυ ένα μήνα πριν. Είδε το βλέμμα τουν' αλλάζει, να θυμώνει και το κειρότερο να την καπηγορεί. Το βλέμμα πάγωσε όταν το στόμα άνοιξε για να την φροτώσει κι άλλες ενοχές.

Αυτά δεν είναι λόγια δικά σου! της φόνταξε, μόλις εκείνη ολοκλήρωσε όσα είχε μελετήσει να του πει. Αυτά είναι λόγια της μπέρας σου και σου το έίχα ξεκαθαρίσει από την αρχή, ότι σ' αυτή τη σχέση είμαστε μόνο εσύ κι εγώ!

Τριάντα ολόκληρες μέρες είχαν περάσει, χωρίς άρωμα, χωρίς γεύση, χωρίς χρώμα, μόνο με τον εγωισμό να την εμποδίζει να τρέξει πίσω του

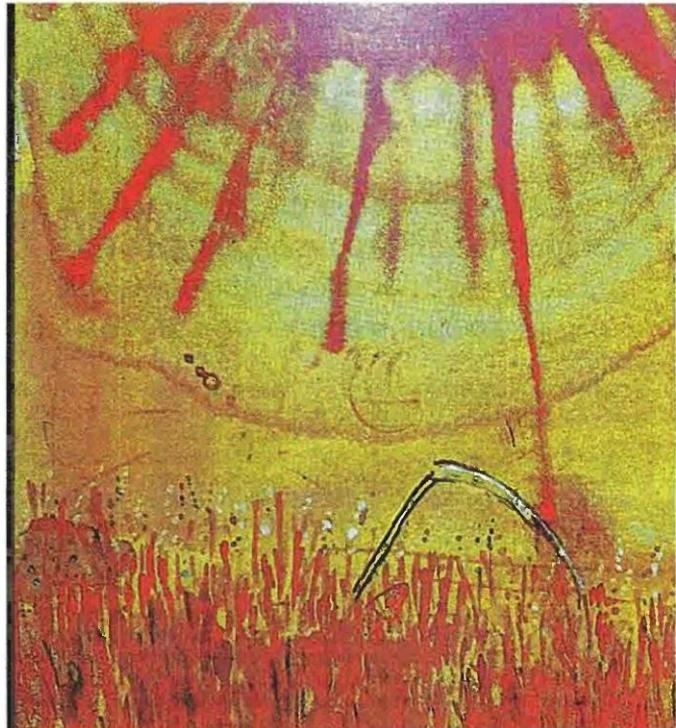
Γιατί αποκλείεις το γεγονός να είμαι εγώ που θέλω γάρι; Τέσσερα χρόνια είμαστε μαζί και τα τελευταία δύο συζύγουμε! Ως πάτε;

Όσουν να το αποφασίσουμε ΕΜΕΙΣ Οχι οι δικοί σου Ελένα! Και πάλι καλά δηλωδή που μοι το είπες αντί να καταφύγεις στο αρκαδέρο κόλπο! Μιαγκυρούσνη που θα σου έλυνε το πρόβλημα!

Gια λίγο σώπασε γιατί το κιτύπιμα ήταν βαρύ. Και μετά προσβεβλημένη ξέσπασε και δεν κατάλαβε πώς όσα του έλεγε ήταν όντως λόγια που μπήκαν στο στόμα τη μετά από πλήντη γεγκεφάλου τόσον μινόν. Δεν ήταν εκείνη που πρότασε κοινωνικές απίστες, δεν ήταν εκείνη που του φάναξε ότι βαρέθηκε να τους συζητάει ο κόσμος, δεν ήταν εκείνη που μιλούσε για τα χρόνια που περνούσαν, αφού η ίδια ποτέ δεν τα κατάλαβε· μαζί του κάθε μέρα ήταν άνωλ, περνούσε και έφευγε γεμάτη όμορφες στιγμές, αγαπημένες. Ολα τα συνειδητοποίησε άπαντας τον ξερό κράτο της πόρτας που έλειπε πίσω του οριστικά. Μέσα στο θολωμένο της μυαλό, το μόνο που δεχόταξε ήταν εκείνη ν φράστη, η τόσο τελεσθίκια ειπωμένη.

Λυπάραι Ελένα. Δεν μπορά να συνεχίσει έτσι. Οχι με το μάτι και το αυτί της μπέρας σου κολλητήνει στη ζωή πας. Το δική μου τον ελέγχω, εσύ φρινεται ότι δεν μπορείς. Ενας γάμος είναι μια απόδραση ανάμεσα στο ζευγάρι και όχι ανάμεσα σε τρίτους. Καλύπερανα το τελειώσουμε εδώ!

Απλά έψυγε. Χωρίς να δώσει ούτε ένα σημείο ζωής από κει και μετά. Μάζεψε τα πράγματά του την άλλη κιόλας μέρα, όταν εκείνη έλειπε στη δουλειά, πλήρωσε όλους τους λογαριασμούς και εξαφανίστηκε από τη ζωή της. Τριάντα ολόκληρες μέρες είχαν περάσει, χωρίς



Ta triá

μέρη, χωρίς γεύση, χωρίς χρώμα, μόνο με τον εγωισμό να την εμποδίζει να τρέξει πίσω του.

Βρέθηκε να γυρίζει μόνη της το μαχαίρι στην πληγή, σ' έναν τόπο μαγικής ομορφιάς που θα τον ζωύσε μέσα στην αγκαλιά του. Και αντί γ' αυτού, η θάλασσα ήταν απόρρητη, παραλία άδεια και βουβή, οι νύχτες κουβαλούσαν τη μονάχά της και η σωπή βασινιστική, την έκανε να ομολογεί πώς έκανε λάθος. Δεν καπηγόρησε τους γονείς της, αλλά δεν τους συγχώρησε κιόλας.

Το χέρι της έψαξε τα τοιχάρια της και ανάμεσα στα τόσα που κουβαλούσε πάντα στην πλάτη της βρήκε ένα κοκκινού χρώμα που είχε μόλις χρωματιστεί. Βγήκε να καθίσει με ένα βιβλίο που ήταν δεν ήταν εκείνη της, πριν ανάψει τοιχάρι και ρίξει το κοκκιλί πάλι στην πάντα της αποφασισμένη να εμπιστεύεται την παράνοια να την επισκεφθεί.

Το δεύτερο κοκκιλίτο βρήκε στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου της, την ώρα που ο ήλιος έδιε και σαν ζωγράφος που έπλενε πάλι τα πινέλα του στη θάλασσα τη γέμιζε με το κόκκινο χρώμα που είχε μόλις χρωματιστεί. Βγήκε να καθίσει με ένα βιβλίο που ήτερε ότι δεν θα διάβαζε και το βρήκε να την περιμένει μόνο

Μια πλειάδα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων καθημερινά και αποκλειστικά για το «Έθνος» «Ημία ιστορία με καλό τέλος». Επειδή η Ζωή έχει το χρώμα, το αίσθημα και την έκβαση -γιατί όχι; που εμείς τη δίνουμε. Διότι είναι ανοικτή στο ενδέχομενο και το αναπάντεχο.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ



Μια εξίσωση που κατέληγε σ' ένα αστέρι, σε μια υπόσχεση για ένα μέλλον κοινό και ευτυχισμένο, όπως ευτυχισμένη ήταν η Ζωή τους μέχρι πριν ένα μήνα

Σαν υπνωπισμένη τα έβγαλε από την τοάντα της και κείνος τα πήρε και τα αράδιασε μπροστά της με τη σωστή σειρά. Μια εξίσωση που κατέληγε σ' ένα αστέρι, σε μια υπόσχεση για ένα μέλλον κοινό και ευτυχισμένο, όπως ευτυχισμένη ήταν η Ζωή τους μέχρι πριν ένα μήνα.

Λοιπόν; Υπάρχει συγγώμη και μια απάντωση; Την ράπτσε και κείνη αισθάνθηκε τόση ανόητη που τα λόγια σκάλωναν και δεν έβγαιναν, το «ναι» είχε αγκάθια και τα μάτια της δάκρυα.

Της πήρε το χέρι απαλά και της πέρασε το δισκυλίδι.

Θα το βγάλεις ή θα το δεκτείς; Την ράπτσε.

Κούνος μόνο καταφτικά το κεφάλι, οι μελένιες μπούκλες ανέμισαν. Άλλά μια ερώτηση δεν μπορούσε να περιμένει.

Τι άλλαξε; Τον ράπτσε μόνο.. ο μυστό μου μάλλον... της απάντησε ήσυχα. Μ' είπασε πανικός όταν μου μίλησε για γάμο με λόγια που χροιμοποιούσε μήνες τώρα πιπέρα μου.

Η μπέρα σου;

Έχω κι εγώ έναν ίδιο με σένα μπελά μωρό μου. Θύμωσαμε για την οικογένεια σου, θύμωσα γιατί στο μυαλό μου ήρθαν τα λόγια των φίλων μου για ισθία σκλαβιά, γιατην πλήρη του γάμου, γιατην υποχρεωτική πορεία, για τον μαρασμό...

Και τώρα;

Ένας μήνας ήταν αρκετός για να συνειδηποιήσω ότι όλα αντέκονται εκτός από το να σε χάσω... Κατάλαβα πόσο ανότος υπήρξα, αφού ουσιαστικά μ' έναν γάμο τίποτα δεν θ' αλλάξει, εκτός από το να σε κάνω ευτυχισμένη...

Εμένα ή τις μαράδες μας τελικά;

Ας είναι κι έτσι. Για μας δεν θ' αλλάξει τίποτα... Ερείς θα είμαστε μαζί για πάντα...

Για πάντα;

Για όσο τα κοκύλια μας μείνουν αναλογίωπα, έσω...

T

Εσπρωξε τα κοκύλια θυμιωμένη, αλλά όχι τόσο για να τα πετάξει, κάτι την συγκρατούσε.

To iδιο βράδυ ο σερβιτόρος σ' εκείνο το μπαράκι δίπλα στο κύμα, μαζί με το ποτό της, της έφερε κι ένα ακόμα κοκύλι. Αυτή τη φορά δεν πήναν μόνο του. Ήταν και το αλό του μισό, ήταν ερυπικά κλεισμένο και πάνω του σκαλισμένο ένα «». Δίπλα του κι ένα μαχαράκι για να το ανοίξει με χέρια που έτρεμαν. Στο σιντερένιο εσωτερικό του άστραψε ένα δακτυλίδι, μ' ένα διάφανο και λαμπτερό πετράδι στο κέντρο του, σαν αστέρι που έπεσε από τον ουρανό και προσγειώθηκε στο λευκόχρυση βάση. Σπάκωσε τα μάτια για ν' αντικρίσει το χαρούγελο του και μια νότα μετάνοιας στο βλέμμα του.

Έxεις και τα άλλα κοκύλια; Την ράπτσε και κάθισε δίπλα της.

του προσεκτικά τοποθετημένο και όχι πεταμένο, όχι ξεχασμένο από τον προγύμνευτο ένοικο. Το κοίταξε σαν υπνωπισμένη. Πάνωτου είχε χαραγμένο έναν σταυρό και τίποτα άλλο. Κλειστά τα δωμάτια δεξιά και αριστερά από το δικό της, ο «δράστης» είχε ξεφαντίσει τα ίκνη του. Εβαλε τα δύο κοκύλια διπλά διπλά, αλλά δεν της έλεγε τίποτα ο συνδυασμός: «Σ+». Αρχικές όμως να την ενοχλεί την ιδέα να επρρίψει τις ευθύνες για τα δύο κοκύλια σε κάπια τυχαία.

Η επόμενη μέρα, όσο κι αν δεν ήθελε να το παραβεχεί, την βρήκε ν' αναζητεί ένα ακόμα κοκύλι και το βράδυ ξαπλώσει απογοητευμένη που δεν είχε στην κατοκή της κι ένα τρίτο που ίσως να έλυνε τον γρίφο...

Χαμογέλασε ευτυχισμένη όταν κατέβηκε για πρωινό και στο τραπέζι που

καθόταν συνήθως βρήκε να την περιμένει το τρίτο κοκύλι. Στη σκληρή του επιφάνεια κάποιος είκε χαρέζει ένα «». Κοίταξε γύρω της. Οχι, δεν ήταν τυχαίο. Τα τρία κοκύλια, απλωμένα στο λευκό τραπέζομάντηλο, το έλεγαν καθαρά «Σ+Σ», σαν μια ξεχασμένη ανάμνηση όταν οι εροτευμένοι χάραζαν στους κορμούς των δέντρων τ' αρχικά τους.

Pios έπιστρεψε μαζί της όμως; Ο Σιέρφανος δεν μπορεί να πάνα. Ποτέ δεν των θυμόταν να παίζει μαζί της, ήταν πάντα του σοβαρός. Ποιος με το ονομάτως να ξεκινά από αυτό το γράμμα είκε αποφασίσει να παίξει με τη μοναξιά της,

**ΧΡΥΣΟΣ
ΣΑΓΚΑΛ**

Θαλασσονός και πλάνουστος, χρυσός Σαγκάλ, αγνώριστος, για τα κοκύλια της Λένας Μαντά που υπόσχονται πλιόλουστο και αίσιο τέλος, ο παρόδεισος μπορεί και ν' αρχίσει από εδώ.